

Arrest

nr. 107 102 van 23 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 26 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine. U verklaarde in Kazakstan problemen te hebben gehad omwille van uw origine en omwille van problemen tijdens uw verblijf in China. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

U groeide op als Oeigoer in Kazachstan. Vanaf 2007 woonde u in China, vlakbij Urumchi. U werkte er in een restaurant en volgde een opleiding als kok. U bezat een Kazachs paspoort en ook een Chinese verblijfsvergunning. Op 5 juni 2009 was u samen met collega's 's morgens in het restaurant beginnen werken. Plots ontstond buiten het restaurant een vechtpartij tussen Chinezen en Oeigoeren. Omdat de Chinezen met meer in aantal waren, deed u ook mee met het gevecht. U had reeds vernomen dat er op een plein gevechten waren uitgebroken waarbij Oeigoeren gedood werden. Uiteindelijk ging u met uw collega's terug naar binnen in het restaurant en begonnen jullie de zaak te sluiten. Er kwamen twee mannen in burger die u en drie anderen (Y., S. en diens vriend) meenamen

naar het politiekantoor in Urumchi. S. en diens vriend werden in een apart lokaal gezet. U en Y. bleven samen. Uw Kazachs paspoort en uw Chinese verblijfsvergunning werden afgepakt, alsook die van Y. De derde dag werden jullie vrijgekocht door A., de Oeigoerse patron van het restaurant. Onderweg naar zijn huis zag u hoe de stad Urumchi verwoest was. Gedurende een maand bleef u in de woning van de patron. Daarna verhuisde u naar Gulzja, vlakbij de grens met Kazachstan. In die stad wonen alleen Oeigoeren. U verbleef bij kennissen van A. Na een maand, op 26 augustus 2009 reisde u illegaal mee met een vrachtwagen tot in Kazachstan via een grenspost waar minder controle is. Y. was een week voordien al naar Kazachstan gereisd. In Kazachstan vond u hem nergens. Hij was spoorloos verdwenen na een controle door de politie. Zelf ging u bij uw ouders wonen en begon u te werken. De politie kwam u zoeken bij uw ouders thuis. Ondertussen vernam u dat Shamil was overleden, drie dagen na zijn vrijlating. Vermoedelijk werd hij mishandeld tijdens zijn opsluiting. U besloot het land te verlaten.

Op 26 september 2010 vertrok u uit Kazachstan. U reisde via Karaganda, Kostanay en Atrap. Ergens in de Russische Federatie stapte u over op een toeristische bus. Met een vals Russisch paspoort op de naam van een zekere A. R. reisde u tot België. Op 5 oktober 2010 kwam u aan in België, waar u op 6 oktober 2010 asiel aanvraag bij de Belgische asielinstanties.

Ondertussen verscheen drie keer een convocatie op uw naam. In 2011 heeft de ROVD uw broer, V. Y. (...), meegenomen naar het kantoor van de ROVD in Illiski. Hij heeft uw naam genoemd. Dezelfde dag kocht uw oom uw broer vrij. Uw broer heeft daarom ook het land verlaten. Uw broer vroeg asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 12 augustus 2011. Ondertussen keerde hij naar huis terug omdat jullie moeder ziek geworden is. Uw broer ondervindt momenteel geen problemen in Kazachstan.

B. Motivering

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat Oeigoeren met het Kazachse staatsburgerschap die het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China, weliswaar druk kunnen ervaren vanwege de Kazachse autoriteiten. Enkel in enkele gevallen, ten aanzien van personen met een bijzonder profiel, bv. een journalist of leiders van de Oeigoerse gemeenschap, mondde deze druk uit in ernstigere problemen. Welnu, wat u betreft, kan niet worden gesteld dat u dergelijk profiel bezit of u zou worden toegeschreven. U was enkel toevallig betrokken bij een vechtpartij tussen Oeigoeren en Chinezen op 5 juni 2009 in China. Het is niet aannemelijk dat u om deze reden vervolging hebt ondergaan of te vrezen hebt in Kazachstan. Dit blijkt eens te meer uit de vaststellingen uit het onderzoek van uw dossier. U maakt immers uw problemen in Kazachstan, omwille van uw arrestatie in China, niet aannemelijk.

Zo dient te worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen omtrent uw illegale terugreis van China naar Kazakstan, na de arrestatie in China, niet consistent zijn. Immers, tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u op 26 augustus 2009, twee maanden na het gevecht in China (en de arrestatie), illegaal van China terugkeerde naar Kazachstan (CGVS, p. 6), terwijl u in uw vragenlijst van het Commissariaat-generaal, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), verklaarde dat u pas 25 januari 2010 illegaal in Almaty (Kazachstan) arriveerde, nadat u eerst gedurende een maand in de buurt van een markt (in China) en vier maanden in Kulzha (China) verbleef (vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd u gewezen op de inconsistentie in uw verklaringen. Hierop verklaarde u na een stilte dat het in augustus 2009 was dat u van China naar Kazachstan reisde (CGVS, p. 8). Dit is geen afdoende uitleg aangezien de inconsistentie onmiskenbaar blijft bestaan. Deze inconsistentie ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder dient te worden vastgesteld dat u een identiteitskaart (document 1) voorlegt, waarvan u verklaarde dat u ze meehad in China. U stelde dat u deze identiteitskaart, samen met uw rijbewijs, in uw woning in China bewaarde waardoor ze niet werd afgepakt tijdens de arrestatie in China op 5 juni 2009, zoals met uw Kazachs paspoort en Chinese verblijfsvergunning wel gebeurde (CGVS, p. 4-5, 7). Nochtans blijkt dat uw identiteitskaart werd afgeleverd in november 2009, dus na uw verblijf in China. Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd u gewezen op deze vaststelling. Hierop heeft u verklaard dat uw identiteitskaart werd verlengd (CGVS, p. 8). Dit is echter geen afdoende uitleg aangezien uitdrukkelijk over de door u ter staving van uw asielrelaas voorgelegde identiteitskaart werd gesproken. Zodoende blijft de inconsistentie onmiskenbaar blijft bestaan. Ook hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang.

Ook aangaande uw paspoort legde u trouwens inconsistente verklaringen af. Tijdens uw interview bij de DVZ had u namelijk aangegeven dat u een paspoort had, maar dat u dit paspoort in augustus 2009 in China was verloren (Verklaring DVZ, nr. 21). Bij het Commissariaat-generaal verklaarde u in eerste instantie dat uw Kazachs paspoort werd afgenomen in China op 7 juni 2010 (CGVS, p. 3). Later zei u dan weer dat dit paspoort reeds bij uw arrestatie in Urumchi (China) op 5 juni 2009 werd

ingehouden (CGVS, p. 5). Deze verklaringen vallen uiteraard niet met elkaar te rijmen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Kazachs paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit tast uw algehele geloofwaardigheid verder aan.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er, volgens uw verklaringen, drie convocaties op uw naam verschenen zijn (CGVS, p. 10). U legt deze convocaties echter niet voor. Uit uw verklaringen blijkt dat u, tot op heden, zelfs niet heeft geprobeerd om ze te laten overkomen naar België (CGVS, p. 10). Dit totale gebrek aan initiatief om bewijsstukken te leveren voor de voor u aangehaalde problemen, ondermijnt de door u verklaarde vrees voor vervolging.

Opmerkelijk is bovendien uw verklaring dat uw broer, V. Y. (...), die in 2011 opgepakt werd door de ROVD omwille van u en die daarom ook naar België gevlucht was, ondertussen terugkeerde naar Kazachstan waar hij volgens uw eigen verklaringen op dit moment geen problemen heeft (CGVS, p. 11). Dit zet verder vraagtekens bij de oprechtheid van uw verklaringen als zou u actueel nog worden gezocht door de politie omwille van wat er in China is gebeurd (CGVS, p. 12)

Daarnaast dient te worden toegevoegd dat louter uw etnische origine evenmin aanleiding geeft om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. Uit de informatie blijkt immers dat er de laatste jaren geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap.

Voor de volledigheid kan nog worden opgemerkt dat u aan het begin van het interview voor het Commissariaat-generaal verklaarde liever een beroep te willen doen op een Oeigoerse tolk dan op de voorziene Russische tolk (CGVS, p. 1). Echter, er dient te worden vastgesteld dat u tijdens het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken, en tijdens uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken uw verklaringen in het Russisch deed. Nergens werd er melding gemaakt van eventuele taalproblemen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien blijkt nergens dat u tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal problemen ondervond met de Russische taal. U verklaarde tevens aan het einde van het interview dat u alles goed had begrepen (CGVS, p. 12). Bijgevolg kan het feit dat u uw verklaringen ten overstaan van de Belgische asielinstanties aflegde in het Russisch geen verschoning zijn voor de hiervoor gedane vaststellingen.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van Subsidiäre bescherming.

De door u voorgelegde documenten (uw identiteitskaart, uw Kazachs en Chinees rijbewijs, een gelegaliseerde kopie van uw huwelijksakte, de identiteitskaart van uw vrouw en de geboorteakte van uw kind, vier foto's en een Chinese sportkaart) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw identiteitskaart bevat uitsluitend identiteitsgegevens en werd hierboven reeds besproken. Uw Kazachs rijbewijs en de gelegaliseerde kopies bevestigen verder uw identiteit en familiesamenstelling, doch verschaffen geen details over de door u aangehaalde problemen. Uw Chinese rijbewijs, Chinese sportkaart en vier foto's bevestigen dat u in China bent geweest, doch handelen niet over de door u aangehaalde problemen. Bijgevolg kunnen deze documenten de vastgestelde ongeloofwaardigheden niet verklaren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiäre bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar de verzoekende partij de verwijzing van de zaak naar een Nederlandstalige kamer met drie leden vraagt, wijst de Raad er op dat overeenkomstig artikel 39/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de kamervoorzitter kan bevelen dat een zaak wordt verwezen naar een kamer met drie rechters, wanneer een verzoekende partij daar op gemotiveerde wijze om vraagt in haar verzoekschrift. Verzoeker heeft nagelaten aan te geven om welke precieze redenen zij de verwijzing naar een kamer van drie rechters wenst. Er zijn geen bijzondere omstandigheden aanwezig en de juridische moeilijkheid noch het belang van de zaak vereist dat deze wordt verwezen naar een kamer met drie leden. De vraag om verwijzing wordt verworpen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 49 en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. De commissaris-generaal zou machtsmisbruik hebben begaan en het principe van een goede administratie hebben geschonden alsmede het algemeen principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak.

Wat betreft het aangehaalde machtsmisbruik en de schending van het principe van goede administratie stelt de Raad vast dat de verzoekende partij dit niet nader bepaalt. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel of -beginsel geschonden is. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Artikel 48 van de vreemdelingenwet bevat slechts een verwijzing naar de internationale overeenkomsten die België binden en verzoeker bepaalt niet nader hoe dit artikel geschonden is. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het opgeworpen artikel 48/2 vreemdelingenwet is niet geschonden, daar dit artikel een loutere verwijzing bevat naar de artikelen 48/3 en 48/4.

Artikel 49 van de vreemdelingenwet is slechts van toepassing na erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of verlening van het subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij wijst niet aan hoe dit artikel geschonden kan worden bij het onderzoek van de asielaanvraag in toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit artikel is niet geschonden.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr.

163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij vangt haar middel aan met een theoretische bespreking van de motiveringsplicht en het citeren van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 van de vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat een louter theoretische omschrijving van een juridisch begrip niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit beginsel geschonden zou zijn. De verzoekende partij dient met concrete argumenten de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Wat de bijlagen bij de SRB ("Kazachstan: Situatie van etnische Oeigoeren (met Kazachs staatsburgerschap) in Kazachstan, mei 2012) betreft, stelt de verzoekende partij dat aangezien de documenten in het Russisch zijn opgesteld het onmogelijk is deze te analyseren, gelet op het feit dat de raadsman van verzoekende partij geen Russisch kan lezen en verzoeker zich derhalve niet kan verweren.

Zoals de verwerende partij ook terecht opmerkt, stelt de Raad vast dat de bijlagen waarvan sprake afkomstig zijn van contactpersonen in het buitenland die antwoorden op gestelde vragen. Deze personen zijn derden die niet onderworpen zijn aan de taalwetten in bestuurszaken. Daarenboven zijn zowel de bestreden beslissing als de SRB zelf in het Nederlands opgesteld zodat er geen schending is van de taalwetgeving. Er is geen wetsartikel dat de commissaris-generaal oplegt dat de informatie waarop hij zich baseert in de taal van de procedure dient te worden gesteld of vertaald (RvS 22 februari 2007, nr. 168.176).

Verder meent de verzoekende partij dat het bovendien niet zo is dat alle incidenten bekend worden gemaakt en Kazachstan voor de buitenwereld laat uitschijnen dat de vervolging niet meer plaatsvindt. Zo'n manipulatie van de geschiedenis is nog al voorgekomen. De verzoekende partij verwijst als voorbeeld naar Leopold III die naargelang de politieke noodzaak bejubeld of verguisd werd en waarbij officiële standpunten niet altijd strookten met de waarheid en dat ook Stalin de Sovjetunie naar de buitenwereld toe positioneerde als een modelstaat, terwijl de werkelijkheid totaal anders was.

De verzoekende partij meent dat als men een analyse maakt van de bestreden beslissing het erop neerkomt dat men uit een aantal gemelde vervolgingen afleidt dat een persoon met het profiel van de verzoekende partij geen voorwerp van vervolging zou kunnen uitmaken. Een dergelijke methode klopt niet omdat men zich baseert op een vermoeden. Bij een vermoeden moet uitgegaan worden van een zeker feit teneinde een ander feit af te leiden.

In de SRB zouden zelf duidelijk cultuurgebonden elementen terug te vinden zijn waardoor het al zeker is dat niet alle vervolgingen gemeld zijn en dat slechts een aantal beperkte gevallen gemeld zullen zijn. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar hetgeen op p. 19 van voormelde SRB gesteld wordt door

prof. Sean R. Roberts. Daarnaast wijst de verzoekende partij er op dat bijlage 6 van de SRB zelf stelt dat er verschillende rapporten zijn die spreken van het feit dat Oeigoeren gezien worden als terroristen en separatisten en dat personen niet worden uitgeleverd aan China, maar wel worden vervolgd op verzoek van de vreemde staat (SRB, p. 14). De verzoekende partij stelt verder dat de economische relaties tussen Kazachstan en China een impact hebben op de restrictieve interpretatie van de Kazachse overheid op personen die beschouwd worden als op één lijn te zitten met de Chinese Oeigoeren.

Uit een neergelegd rapport blijkt volgens verzoekende partij overigens de rol van “the Shangai Cooperation Organisation” en van de Chinese overheid bij de vervolging van personen met Oeigoerse etnie zonder Chinese nationaliteit in het land van herkomst.

De bestreden beslissing zou artikel 48/3 van de vreemdelingenwet schenden door voorop te stellen dat de deelname aan de Chinese-Oeigoerse rellen niet zou kunnen leiden tot vervolging.

De verzoekende partij verwijst naar de algemene situatie in Kazachstan en China aangaande de etnische Oeigoeren en naar algemene mensenrechtenrapporten. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), bewijst geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vervolging of het risico dienen in concreto te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hiertoe in gebreke. De Raad meent dat het inderdaad mogelijk is dat bepaalde gevallen van vervolging niet gemeld worden en vermeld worden door de SRB, maar de verzoekende partij dient in de eerste plaats haar asielrelaas aannemelijk te maken en is hierin niet geslaagd waardoor de band met de algemene informatie niet vast komt te staan.

Bovendien wenst de Raad ook op te merken dat één van de neergelegde rapporten handelt over de situatie van etnische Oeigoeren in Oezbekistan en niet in Kazachstan, noch wordt er verwezen naar de situatie in Kazachstan.

Waar de verzoekende partij stelt dat verzoekers documenten die zijn verblijf in China bewijzen, een zeer belangrijke indicatie vormen voor zijn betrokkenheid bij de etnische rellen in China, is de Raad van oordeel dat het feit dat iemand op het moment van de rellen woonachtig en werkzaam was in China, nog geen bewijs is van de beweerde betrokkenheid bij de rellen en de daarop volgende vervolgings-elementen.

Inzake de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties tussen verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken en diens verklaringen op het commissariaat-generaal inzake zijn illegale terugreis van China naar Kazachstan en zijn paspoort, die de verzoekende partij betwist, wijst de Raad er op dat dat tegenstrijdige verklaringen die de kern van het asielrelaas raken een aanwijzing kunnen zijn voor het gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas. Wat een verschil in precieze data betreft meent de Raad echter dat hierbij voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan plaatsen. In casu gaat het volgens de Raad om perifere details uit het asielrelaas van verzoeker. Derhalve is dit een overtollig motief dat echter geen afbreuk doet aan de overige vaststellingen die deden besluiten tot de niet-aannemelijkheid van het asielrelaas.

De Raad wijst er ook op dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht te geven van alle elementen of feiten met betrekking tot het asielrelaas van de verzoekende partij, doch wel een summiere samenvatting ervan. Het is dan ook aangewezen voorzichtig te zijn bij de vergelijking tussen deze summiere samenvatting en het uitvoerige gehoor bij het Commissariaat-generaal.

Waar de verzoekende partij stelt dat de tegenstrijdigheden en coherenties te maken zouden hebben met vertaal- of interpretatieproblemen en verzoeker bij het begin van het gehoor op het commissariaat-generaal een Oeigoerse tolk vroeg en beweert dat het gehoor bij DVZ niet zo goed verlopen was, wijst de Raad vooreerst op het overtollig karakter van het motief betreffende de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Voorts stelt de Raad vast dat tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal aan de verzoekende partij uitdrukkelijk werd gevraagd of zij de tolk begreep en is er ook aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden (gehoorverslag CGVS p. 1). Op het einde van het gehoor werd

nogmaals gevraagd of zij de tolk goed begrepen heeft, wat zij bevestigend beantwoordde (gehoorverslag CGVS p. 12). De verzoekende partij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar zij heeft naar aanleiding van het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en haarzelf (RvV 2 september 2009, nr. 30 964). Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat de verklaringen verkeerd vertaald werden. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat de verklaringen die zij heeft afgelegd niet of foutief in het gehoorverslag zijn opgenomen.

De verzoekende partij heeft in het kader van deze beroepsprocedure de mogelijkheid om in haar verzoekschrift de door de commissaris-generaal opgeworpen tegenstrijdigheden te weerleggen. Zij doet echter zelfs geen poging om een uitleg in dit verband te geven.

Verder stelt verzoeker dat zijn broer enkel gezocht werd om hem te vinden en dat niet vergeten mag worden dat zijn broer nooit in China is geweest en dus niet moet vrezen voor vervolging op instigatie van de Chinese overheid. Eens men overtuigd zou zijn dat verzoeker zich niet zal melden bij de Kazachse overheid, zal ook de reden om zijn broer te vervolgen verdwenen zijn.

De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij vervolgd zou worden op aangeven van en onder druk van de Chinese overheid. Indien verzoeker werkelijk vervolgd zou worden door de Kazachse autoriteiten zouden ze des te meer reden hebben om verzoekers broer te ondervragen na zijn terugkeer uit België naar Kazachstan, om zodoende de verblijfplaats van verzoeker te weten te komen. Het feit dat verzoekers broer in zijn land van herkomst geen problemen ervaart, doet bijkomend afbreuk aan de aannemelijkheid van verzoekers gehele asielrelaas en aan de actualiteit van zijn vrees voor vervolging.

Wat de convocaties betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij na de neerlegging van het verzoekschrift er in geslaagd is om voornoemde stukken te laten vertalen. De Raad is van oordeel dat deze stukken slechts een ondersteunende functie hebben: zij kunnen de niet-aannemelijke verklaringen van verzoeker niet herstellen. Zij zouden enkel kracht kunnen bijzetten aan aannemelijke verklaringen van de asielzoeker. In casu stelt ook de Raad vast dat verzoekers verklaringen aangaande zijn vervolging door de Kazachse autoriteiten op instigatie van de Chinese overheid niet aannemelijk zijn. Bovendien gaat het om faxkopies, die onderhevig kunnen zijn aan manipulatie.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het algemeen principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak, is de Raad van oordeel dat dit een element is van het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 11 maart 2013 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De Raad stelt ook vast en dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar

haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. de MOFFARTS